

Suzan Bišop Krispel

Čokoladni SNOVI

Prevela
Dubravka Srečković Divković

■ Laguna ■

Naslov originala

Susan Bishop Crispell

DREAMING IN CHOCOLATE

Copyright © 2018 by Susan Bishop Crispell

Published by arrangement with St. Martin's Press

All rights reserved.

Translation copyright © 2019 za srpsko izdanje, LAGUNA

Kupovinom knjige sa FSC oznakom pomažete razvoj projekta
odgovornog korišćenja šumskih resursa širom sveta.

NC-COC-016937, NC-CW-016937, FSC-C007782

© 1996 Forest Stewardship Council A.C.

*Mojoj mami, koja me je naučila
da volim bez zadržke
(i dozvolila mi da uzmem apotekarski ormarić)*

1

Ako je nešto Penelopi Dolton zasigurno znala, znala je to da svaki dan nudi makar jedan čaroban trenutak. Ukus čiste sreće koji je slađi od njenih omiljenih karamela od crne čokolade. Previše joj je trenutaka kliznulo kroz prste pre nego što je umela da ih potraži, ali tog poslednjeg meseca zadala je sebi misiju da ih više ne propušta.

A ovo je bio takav trenutak za taj dan – klečala je u snegu drhteći od hladnoće i vlage što joj je natapala pamučne hulahopke i porub haljine, i pravila je sneška, a njena ćerka bez prestanka mlela o tome kako je provela dan u školi.

Pri polasku sa posla Penelopi je bila navukla na sebe taman toliko slojeva spoljne odeće koliko da joj bude prijatno za tih deset minuta hoda do osnovne škole u Malarkey* i natrag. Ali kad su se ona i Ela približile parku usred centra gradića, skroz-naskroz belom i zimski čarobnom

* Reč *malarkey* na engleskom označava besmisleni priču, gluposti. Tako bi Malarki mogao biti Brbljograd. (Prim. prev.)

poput zemlje čudesa, takoreći ga je čula kako ih preklinje da prve tu ostave svoj trag.

Kako se uspomene ne stvaraju same od sebe, zaputile su se s rukom u ruci u sneg celac, dođavola i neodgovarajuća odeća.

„Šta ti se najlepše danas dogodilo u školi?“, upitala je Penelopi. Nagrabila je puno naručje snega u gomilu i počela da ga oblikuje oko lopte koju je napravila Ela.

„Osim snega?“

Sneg nije bio neuobičajen u tom severozapadnom kutku Severne Karoline, ali tako rano u godini retko kad bi ih poprašilo nešto ozbiljnije od pokoje pahulje. Tih pet-šest centimetara što je napadalo posle užine bilo je božanstveno iznenađenje.

„Da, osim njega.“

„Na odmoru sam smela da se igram šugice s drugom decom“, kazala je Ela, a čitavim licem joj se razlio krezavi osmeh. Prešla je ovlaš prstima po mačjim ušima prišivenim na vrhu pletene kape, pa nastavila. „Prvo je gospođa Šaters rekla da nije sigurna da li bi trebalo da se igram zato što ne želi da se povredim, ali onda je jedna druga nastavnica rekla da je to samo šugica i da će mi trčanje verovatno koristiti posle bolesti. I tako je gospođa Šaters rekla da može. A onda, čik pogodi šta je bilo! Ja sam bila šuga, mama!“

Penelopi je prikovala oči za ćerku; osmeh joj se zamrzao tu gde treba da bude, a dah zapeo u grlu dok je uzalud pokušavala da se ne udaljuje od tog trenutka. Ali čak ni Elinu uzbuđenje zbog toga što je u igri dobila ulogu koju niko nikad neće nije moglo sprečiti stvarnost da pokulja natrag na reč „bolest“.

Izdah vazduha. Penelopi je opustila lice. Ela je dobila priliku da se igra na odmoru kao svaki normalan trećak. Nešto što je već samo po sebi razlog za sreću. Zasad će se truditi da to bude dovoljno. „Sjajno, zlato! Jesi li uspela da ošugaš nekog?“

„Aha. Jednu devojčicu iz mog odeljenja. Zove se River. Stvarno vešto igra šugice. Gotovo je nikad ne uhvate“, rekla je Ela. Zarila je šake u rukavicama u sneg, kao dve lopate, pa ga istog trena pustila. „Ej, čekaj! Ne možemo da pravimo našu snežnu porodicu bez bake. Hajdemo po nju da i ona pomogne!“

„Biće joj malčice nezgodno da pravi sneška dok je na poslu.“

„Može da progłosi pauzu. Biće tužna ako ih napravimo bez nje.“

„Znaš da ne može da proglosti pauzu a da ne zatvori radnju. Neko mora da uslužuje mušterije kad uđu, a pošto sam ja ovde s tobom, baka je tamo sama.“

Ela je položila šaku na Penelopinu nadlanicu kako bi je zaustavila usred utapkavanja još jedne pregršti snega u asimetričnu sferu koja je počivala na tlu između njih. „Znam. Ali zar ne može da dođe samo na sat vremena? Kad te molim! Napisaću poruku za ulazna vrata, pa će svako kome se pije topla čokolada znati kad se ona vraća.“

Penelopi je oklevala. Nikad nije bila od onih mama što popuštaju pred svakim zahtevom svog deteta. Ali odnedavno ju je reč „ne“ napustila i nije mogla da natera sebe da pođe i potraži je. Da izmami Eli osmeh, da je čuje kako se smeje od oduševljenja – eto šta je sad bilo važno. Griža savesti zbog svih „ne“ izgovaranih godinama – i zbog svih

onih iskustava koja Ela nikad nije proživela zbog Penelopinih odluka – palila ju je u ždrelu. Predajući se, rekla je: „U pravu si. Baka ne bi volela ovo da propusti.“

„To! Važi, idemo.“ U žurbi da krene, Ela je hitnula sakupljene pregršti snega uvis, zasuvši Penelopino lice vejavicom dok je ustajala.

Prenuta udarom hladnoće na obrazima, Penelopi je izgubila ravnotežu i pručila se poleduške u sneg.

„Izvini, mama!“

„Nema veze“, kazala je ona, i dalje zureći u sivoplavo nebo. *Možda*, pomislila je, *u one dane kad ti je to istinski potrebno, možeš da ukradeš još jedan savršen trenutak*. Na to je pozvala Elu savijenim prstom u rukavici. „Hodi ovamo, malecka.“

Kada se Ela nagla nad nju, Penelopi je obujmila rukama ćerkin premršavi struk i povukla je na sebe. Zbog te nagle promene, prelaska iz stojećeg položaja u opruženi, skroz preko maminog trupa, iz Ele je izbio buran kikut. Penelopi je poljubila Elu u slepoočnicu, gde je ispod kape umakao pramičak svetlosmeđe kose. Okrenula se u stranu, vodeći računa da poduhvati Elinu glavu šakom, pa položila ćerku kraj sebe.

„Kad smo već obe ovde dole, možemo malo i da se zabavimo“, rekla je.

Penelopi se odmakla za pola metra – metar i opet pala na leđa. Obrnuvši glavu ka Eli, ponovila je ćerkin osmeh od uva do uva sopstvenim osmehom. Na je'n, dva, tri, obe su raširile ruke i noge koliko god su mogle i naslikale u snegu anđele.

Za oči tih snežnih figura žrtvovala su šest tartufa od crne čokolade. Tartufi su – ručno oblikovani u čokolateriji koju je Penelopi držala s majkom – bili mnogo pogodniji za oči nego grumenje uglja, koje bi zahtevalo i poseban odlazak do marketa nekoliko blokova dalje, na suprotnoj strani parka. Kako su imale svega sat vremena pre no što će morati opet da otvore *Čokoladnu kućicu*, Penelopi je pristala da radi potrebnog materijala za pravljenje sneška pohara inventar prodavnice. Umesto od šargarepa, noseve su napravile od dugačkih perca zamočenih u belu čokoladu, debelih kao dva Elina prsta. Ružičaste, crvene i zelene šećerne mrvice u čokoladi dopunjavale su bojama šarene kecelje koje je Penelopina majka Sabina vezala snežnim figurama oko oblog stasa.

Usta su se pokazala kao teži zadatak. Ela je pretražila apotekarski ormarić uguran u jednu zidnu nišu u dubini kuhinje, nadajući se da će nekom srećom naići na zalihu crvenog sladića, ili čak celih suvih papričica za onu začinjenu ljutu čokoladu koju njoj ne dozvoljavaju da pije. Nije našla ni jedno ni drugo. Na kraju je Penelopi ubedila ćerku da su čokoladirana zrna espresso kafe dobra zamena. I tako su se tri sneška osmehivala neobojenim usnama kolima što prolaze.

„Još nisi gotova?“, upitala je Ela.

Penelopi je ispila i poslednju kap tople čokolade, zahvalna na toj dodatnoj dozi toplote i navali šećera koju joj je pružila. Za razliku od njene snežne dvojnice, Penelopi su usne bile obojene u tamnocrveno i ostavile su prsten na plastičnom poklopcu. Pružila je šolju za jednokratnu upotrebu Eli, koja nije žurila sa svojim napitkom. „Šta ćeš s njom?“

„Videćeš.“

To je na Elinom jeziku značilo da bi Penelopi možda stavila veto na tu zamisao da je Ela zatražila dozvolu.

Ali Penelopi je bila dovoljno radoznala da joj progleda kroz prste. „U redu, lepo, imamo još desetak minuta pre nego što ćemo morati da se vratimo. Dakle, šta god da planiraš, bolje gledaj da bude brzo.“

„Hoću“, kazala je Ela. Potom se okrenula, dobacila joj preko ramena osmeh i odjurila. Sa svakim korakom čizme su bacale sneg naviše za njom.

Šaćica druge dece, otprilike Elinih vršnjaka, bila je već stigla u park i upravo gradila sopstvene ljude od snega i gomilala arsenal grudvi. Ni uz jedno dete nije bilo roditelja. Nikome od njih neće ni biti potreban nadzor dok su tu gospođa Lejman u antikvarnici na drugoj strani ulice i stari gospodin Harvi što sedi ispred *Malarkijske gvoždare* na uglu da bi motrio na njih.

„Vas dve možete da ostanete, dušo“, kazala je Sabina, hvatajući prstima zamršene odbegle vlasi svoje kose i zadevajući ih iza uva, u masu tamnih kovrdža. „Ela se baš provodi. Ne treba da prekida zato što ja moram da pođem.“

„Veruj mi, već je u ovaj dan sabila obilje zabave“, odgovorila je Penelopi.

Obe su se pomerile da bi posmatrale Elu. Isprva se Penelopi učinilo da Ela pokušava da prevaziđe stidljivost i da se obrati drugoj deci, ali Ela ih je zaobišla za ljubav drvoredu što je odvajao park od Glogove ulice. Potom je čučnula pod голу krošnju jedne magnolije. Kapa joj se zakačila za granu i tako se uvrnula da su se sive mačje uši našle postrance na glavi. Kad je ispuzala, njen osmeh se mogao takmičiti sa sjajem snega koji je zaodevao tle.

Penelopi se opet obrnula ka majci, pokušavajući da se priseti iz kog razloga bi i to trebalo da upakuju u dan. Lakše je bilo kad joj Elina sreća nije jedina žiža. Koji časak zatim, rekla je: „Ela ima domaće zadatke, a ovoliko trčanje ima da je sustigne večeras u nekom trenutku. Draže bi mi bilo da posustane u radnji nego u snegu.“

Sabina je nakosila glavu ka Eli. „Ne deluje mi da će baš uskoro da uspori.“

Ela se zaputila ka njima, prekrstivši ruke na grudima kako joj dugačke grančice koje je nakupila ne bi upadale među noge i splitala je.

„Neće usporiti dokle god se ona pita“, saglasila se Penelopi, praveći se da ne primećuje studeni bol u dubini grudi koji nije imao mnogo veze s hladnoćom u vazduhu. Dan im je bio predivan. Neće ga upropastiti dozvoljavajući da je tuga snažnije skoli.

„Još malo pa sam gotova“, rekla je Ela savijajući se da bi položila grančice na tle ispred snežnih figura. Nakon kraće inspekcije, dve jače grančice pružila je Penelopi. „Pridrži ih, molim te.“

I prosto sâm od sebe, Penelopin osmeh se vratio. Nikako joj nije moglo biti teško kad je Ela srećna – njena lepa raspoloženja bila su zarazna. „Uši su ti krive.“ Obrnula je slobodnom rukom Eli kapu da je ispravi.

„Hvala.“ Ela je pokupila preostale grančice i zabolala ih u dva sneška, pri sredini tela, napravivši im ruke. Jedna grančica je štrčala naviše, a druga sezala ka zemlji. Ela se odmakla, podbočivši se dok ih je premeravala. Klimnuvši glavom, kazala je: „U redu, mama, sad mogu da preuzmem i te.“

Penelopi joj je dala grančice. „Ovaj će dobiti specijalne ruke, a?“

„Aha. Za minut ćeš videti zašto“, rekla je Ela.

Penelopi i njena majka razgaljeno su se zглеdale iznad Eline glave.

Ela je postavila i te grančice u isti položaj kao i one prethodne. Račvasti kraj se preklapao s rukom susednog sneška kao da se drže za ruke. Onda je Ela uzela Penelopinu praznu šolju od tople čokolade i namestila je na kraju druge sneškove ruke.

„Tamtara-ra! Oni su mi.“

„Bogme jesu“, izgovorio je neki glas iza njih.

Penelopi se osvrnula i ustanovila da ka njima ide gradonačelnik Malarkija, Henri Džejmson. Nije bio visok baš doslovno preko metar i osamdeset, ali je zato bio građen kao omanji frižider. Na samom pragu pedesete, bio je u boljoj kondiciji nego većina dvostruko mlađih ljudi, zahvaljujući predanoj rešenosti da umanja svoj ugljenički otisak, usled čega je svoj automobil držao u garaži pod ceradom, a svuda po gradu išao peške.

„Ne umem da vam opišem koliko je lepo videti vas sve tri ovde zajedno“, kazao je.

„Nismo mogle da odolimo svežem snegu“, rekla je Penelopi.

Pokazao je ka šolji u sneškovoj ruci i zasmejljio se. „Ovi snežni ljudi neće od tople čokolade da ožive kao Ledenko, jelte?“*

* Sneško koji u crtanom filmu oživljava jer mu je na glavu stavljen mađioničarski šešir. (Prim. prev.)

„Neće, nisam koristila čarobnu toplu čokoladu“, kazala je Ela. Namrštila se na šolju kao da ju je ova izneverila. Onda je naglo preusmerila pažnju na odrasle, a usne su joj se opet razmotale u osmeh. „Ormarić nije hteo ništa da mi dâ kad sam tražila. Mada bi to bilo skroz super. Probaću opet kad se budemo vratile u radnju.“

Penelopi je obujmila rukama ćerku oko ramenâ i privukla je k sebi, tako da su joj se Elina leđa utisnula u stomak. „Ne bih rekla da je oživljavanje sneška najkorisnija primena čarolije.“

Ela je zbacila glavu da bi pogledala u Penelopi. „Nemoj tako da pričaš, mama. Bilo bi mnogo zabavno.“

„Da“, priznala je Penelopi. „Verovatno bi bilo.“

Ali recepti i sastojci koji su se misteriozno pojavljivali u fiokama antikvarnog apotekarskog ormarića u *Čokoladnoj kućici* pojavljivali su se kako se njima ćefne. Penelopi je mogla da zatraži čarobni lek za svaki problem, ali nije bilo garancije da će se on ikada pojaviti.

2

Penelopi je još davno naučila da ne veruje čaroliji čokolade. Makar ne kad je posredi njen život.

A taj recept za tartufe koji leče prepuklo srce, recept što ga je našla u gornjoj desnoj fioci apotekarskog ormarića, dodatno je opravdavao njene stavove.

Tutnula je kartončić s receptom u džep kecelje. Tamo je bio bezbedniji nego da ga ostavi na stolu pa da ga nađe njena majka. Ili još gore, Ela. Obe bi bodrile Penelopi da ga isproba – njena ćerka zato što će ona sama biti uzrok tog prepuklog srca kom recept obećava olakšanje, a njena majka Sabina zato što je nepokolebljiva u svom uverenju da su njihove čokolade nekakav čarobni lek za sve. Jednom okusivši njihovu čokoladu, ljudi su sanjali svoju budućnost i sladili se trenutnim nastupima radosti i srećnih sticaja okolnosti koji će im pomoći da prebrode teške trenutke.

Samo što je ta čarolija bila potpuno beskorisna kad je posredi Elino izlečenje.

Penelopi je zatvorila fioku, pri čemu ju je odalo tek najneznatnije trenje drveta. Sedefasta povlaka zagrejala se pod njenim prstima, kao da ormarić hoće da joj stavi do znanja da nije završio s deljenjem netraženih saveta.

„Sledeći put mi daj nešto što vredi imati“, šapnula je.

A onda je, za svaki slučaj, još malo pogurala fioku. Flašice sa ekstraktima, aromatizovanim solima i sušenim laticama lavande izdajnički su zazveketale jedne o druge u nekoj drugoj fioci. Hitro se obazrela i susrela majčin radoznali pogled: Sabina je izvirivala kroz otvor vrata što su odvajala prednji deo radnje od kuhinje. Nije bilo svrhe da se pretvara kako se ništa nije desilo. Njena majka je imala najfinije čulo za smicalice tog ormarića i uvek je znala ako je podario novi recept ili sastojak.

Kada su otvorile tu radnju, bilo je kao da je Božić svakog dana: obe opijene od uzbuđenog iščekivanja da vide kakav će novi zalogajčić čarolije uspeti sledeći put da ponude mušterijama. Sada im je donosila svakodnevno razočaranje.

Penelopi je prošla u prednji deo, odabravši da što pre ukloni preteću raspravu s puta.

„Je li ti dao nešto novo?“, upitala je majka. Sveži talas nade izvio joj je krajičke usana naviše. „Nešto što bi moglo da pomogne Eli?“

„Da, dao mi je. Ali nije za Elu.“

„Daj da vidim.“

Penelopi je sklupčala prste oko kartončića u džepu kecelje. Samo još malo jači pritisak i zgužvala bi ga u čvorić besmislenih reči i brojeva. „Nije ni za tebe.“

„Onda je nešto novo za radnju?“, upitala je Sabina.

„Ne, ovaj recept je za mene. A kako ne planiram da ga primenim, nema potrebe ni da se ti uzrujavaš zbog toga.“ Penelopi ne bi ništa koristilo ako bi dozvolila da recept utiče i na nju samu. Čarolija apotekarskog ormarića imala je dejstvo tek u određenoj meri. To mu je samo bio način da je podseti na svoja ograničenja. Olabavila je stisak i pustila papir da joj ispadne van domašaja.

Majka je obujmila Penelopino lice dlanom. „Ali možda je...“

„Mama, stvarno moraš prestati da se nadaš da će čokolade sve srediti. Da postoji način da se ona spase, doktori bi ga pronašli“, kazala je Penelopi. Spustila je šaku preko majčine nadlanice i stegla ju je za ruku.

„U njoj je još toliko života“, rekla je majka, a šapat joj je ukrao završetke reči. „Mislim da si prerano prestala. Odustala.“

Otkako je Ela pre dve godine doživela prvi epileptični napad, Penelopi je sa svime redom probala ne bi li joj se ćerka oporavila. S neurolozima sa Djuka. Sa akupunkturom. Receptima za lekovite tartufe sa semenom komorača i belom čokoladom. Sa ispisivanjem budućnosti koju želi Eli na listu hartije na dan prošlogodišnje Svetkovine sudbine, nakon čega je hartiju bacila u vatru, na gomilu s budućnostima svih ostalih stanovnika Malarkija.

Odluka da prekine Elino lečenje bila je najteža koju je Penelopi ikada donela. A kao dvadesetsedmogodišnja samohrana majka, iskusila je već mnoge teške odluke. Ali i ona i Ela su se saglasile da je to najbolji izbor među svim šugavim izborima koji im se nude. I nije htela da dozvoli da je ma ko grižom savesti primorava na preispitivanje.

„To si vrlo jasno davala na znanje ovih poslednjih nedelju dana“, rekla je Penelopi. „Ali tako Ela hoće.“

„Ona hoće i još štošta drugo. Njen spisak je dovoljan dokaz. Svakog dana dodaje nešto novo. A kad obe budete shvatile da zaslužuje više vremena da sve to uradi, biće prekasno.“

Penelopi je poletela pogledom ka ćerki, koja je sedela ušuškana u uglu troseda u prednjem delu radnje. Sa sveskom naslonjenom na podignuta kolena, škrabala je ružičastim čarobnim markerom spisak svega onog što želi da uradi pre nego što umre. U njenom slučaju, taj spisak je bio nužnost, ne neka maštarija.

Takvim spiskovima trebalo bi da se baccu ambiciozni srednjoškolci i ljudi koje drma kriza srednjih godina. Ne osmogodišnja deca. A ipak su se našle tu gde su, sa svega šest preostalih meseci – godinu dana budu li imale sreće – sve zahvaljujući tumoru koji se usadio duboko u Elin mozak, a nemoguće ga je operisati. U dobre dane izazivao je mučnine i migrene zbog kojih su je slali kući iz škole. Rđavi dani donosili su Eli lokalizovane epileptične napade i dugotrajne boravke u bolnici.

„Već je prekasno.“ Penelopi je stisla usne i udahnula da se primiri. Ako bi poklekla tako brzo nakon izricanja konačne dijagnoze, samo bi sve otežala. Mora ostati usredsređena na Elu. „Zato ću raditi sve što je potrebno da joj život bude srećan i ispunjen, koliko god mogu. Ako ti to ne možeš, moraš mi reći sad.“

„Naravno da ću to raditi. Samo sam joj to uvek i želela. I tebi.“ Sabini je zatitrao glas kad su kanule prve suze. „Samo bih želela da imamo više vremena.“

„I ja, mama.“ Da je apotekarski ormarić dao Penelopi neki recept koji bi joj omogućio da zameni sve preostale godine svog života za Eline, krenula bi da prikuplja sastojke čim ga pročita. Ali nije joj ga dao. I neće ga dati.

Kad su joj ovog puta prsti kliznuli preko glatke površine recepta u džepu kecelje, zgužvala ga je u pesnici.

Elini srećni uzvici – „Mama!“ i „Bako!“ – obema su im izmamili osmeh pre no što su joj te reči do kraja i izašle iz usta. Sad je postojala granica dokle će još moći da je čuju kako ih doziva. I obema je bio dragocen svaki taj poziv.

„Hoćeš da vidiš šta sam dodala na spisak?“, upitala je Ela.

„Nisi valjda ponovo ubacila *da se istetoviram*, je li?“, upitala je Penelopi.

„Ne.“ Žvrcnula je markerom tamo-amo po hartiji da precrta nešto sa spiska. „Ovo je nešto još bolje.“

Spisak je bio doktorova zamisao. Način da se osigura da Elini poslednji meseci života budu ispunjeni svime što voli. A to je značilo da su većinu Elinih želja činili tipični zahtevi osmogodišnjakinje: da doručkuje tortu, da ide u Diznilend i tamo upozna Elsu i Anu, da usvoji mače i dâ mu ime Tartuf. Nekolike želje bile su tu prosto zato što bi na tako nešto Penelopi inače rekla „ne“, na primer da probuši uši i ofarba kosu u ljubičasto. A Ela je bila dovoljno bistrourmna da pokuša da zaigra na kartu neizlečive bolesti kako bi izvukla sve što može.

Penelopi je prošla kroz prostoriju i nagla se nad naslon troseda, položivši bradu na Elinu svetlu kosu. Elin rukopis bio je previše krupan i uglast. Ljupko je nedostajalo nekoliko slova, jer Ela još mnoge reči nije umela pravilno

da napiše, pa je improvizovala. Preletela je pogledom taj i predobro znani spisak da bi pri dnu pronašla najnovije stavke.

16. Da idem u školu sa nula dana bolovanja čitav jedan mesec.

„Mislim da ti je ova najlepša dosad“, rekla je Penelopi. Ali ako bi Ela uspela to da izvede, bilo bi čudo.

Baš kao što su i predvidele, Elu je dan ispunjen školom i pravljjenjem tri sneška oborio s nogu. Čvrsto je spavala već koji minut nakon što ju je majka ušuškala u krevet. Penelopi je nastojala da ubedi sebe da je to zdrav umor, onaj što znači da je njena ćerka uživala u svakoj sekundi dana. Ali dok je posmatrala mršavo i bledo Elino lice na jastuku, Penelopi je samo videla kako je taj dan uzeo svoj danak.

Penelopi je potražila pogledom jedva primetno uzdizanje i spuštanje Elinih grudi i tek onda izašla iz sobe. Pa čak i tad, ostala je malo u hodniku pre nego što će se najzad otresti dela brige i poći niz stepenice.

Kako su u kući stanovale samo njih dve, Penelopi nikad nije uviđala potrebu za zvaničnom trpezarijom. Većinom su jele za kuhinjskim ostrvcetom, a u poneko lenjo subotnje jutro smotale bi se zajedno na kauč u dnevnoj sobi uz zajednički tanjir s prženicama posutim šećerom u prahu, da odgledaju do kraja film uz koji je Ela prethodne večeri zaspala. Zato je otvoreni prostor što se nadovezivao na kuhinju, a trebalo je da bude trpezarija, postao Penelopin prostor za šivenje.

Poput ostatka kuće, i on je bio eklektična mešavina starinskog i modernog. Dve beržere sa damaskom šarom u tamnozelenoj i krem boji stajale su levo i desno od stola za šivenje, koji je napravila tako što je pričvrstila debelu tablu od tamno nijansirane hrastovine za postolje babine šivaće mašine, od kovanog gvožđa, s početka dvadesetog veka. Na njega je bila nasađena njena blistavobela šivaća mašina, proizvedena u poslednjoj deceniji. Ta soba je postala njeno svetište u koje je dolazila kad ne može da zaspi. A to je u poslednje vreme bilo vrlo često.

Penelopi je obrnula jednu fotelju i pregurala je do stola. Utonuvši u nju, krenula je da skroluje niz plej-liste na ajpodu pripojenom za postolje sa zvučnicima na suprotnom uglu stola. Miksovi su bili klasifikovani po raspoloženjima kako bi joj poslužili kao savršen saundtrek uz trenutno stanje duha. Zaobišla je *Frustraciju* – bučni, strašću prožeti hard rok koji je privremeno utapao njene probleme – i zastala na *Melanholiji* – uglavnom izboru indi pevača i tekstopisaca sa akustičnim gitarama i klavirima, koji su prosto pozivali da sedneš u mračnu sobu i praviš se da okolni svet ne postoji. Potom se vratila na *Nadahnuto*. Bila je to kompilacija njenih najdražih pesama i umela je da je prevari i namami da se osmehne i zapeva već nakon treće pesme.

Upravo joj je tako nešto bilo potrebno večeras da joj odvuče misli.

Isto tako i gomila od pet-šest trouglastih marama za glavu koje su ona i Ela isekle i prikale zajedno pribadačama prethodnog vikenda. Odabrale su mešavinu tkanina živih boja i šara, da unesu malo preko potrebne vedrine

na pedijatrijsku onkologiju kojoj će, kao i dotad, donirati marame kad ih dovrše.

Pritisnula je *plej* na ajpodu i pustila prve tonove jedne pesme *Ateneuma* da proteraju preostalu napetost iz njenih ramena. Dohvativši koralnu tkaninu sa cikcak šarom sa vrha gomile, namestila ju je pod papučicu mašine, pa nagazila pedalu ispod stola. Usmerila je tkaninu ispod igle, obrnula je kad je stigla do ugla, pa krenula niz drugu ivicu. Penelopi je jedva razabirala muziku kroz neumorno zvrjanje šivaće mašine. Pojačala je zvuk za trunku. A onda je popustila pritisak na pedalu da bi usporila iglu i svoj rad.

Slično Eli, Penelopi je bila rešena da iz tog dana izvuče koliko god može sreće.

3

Penelopi je sve svoje recepte našla po fiokama apotekarskog ormarića. Espresso tartufe koji te drmnu energijom. Karamele s čajem od jasmína koje smiruju raspomamljene živce. Začinjenu ljutu čokoladu koja budi snove o pravoj ljubavi. Recepti su se pojavljivali na različitim jezicima, sa sastojcima i merama koji su nerastumajući svakom sem vlasnicima apotekarskog ormarića. Kad je njen deda na jednoj rasprodaji kućnih stvari nabavio taj ormarić za svoju antikvarnicu, niko iz porodice prethodnog vlasnika nije pomenuo njegove jedinstvene odlike. Prvi recept koji su deda i baba otkrili bio je za toplu čokoladu kismet, mešavinu crne čokolade i lavande koja onom što je popije daruje sposobnost da promeni sebi budućnost samo jedne noći u godini – o kratkodnevici.

Niko u gradu nije im verovao, razume se. Niko dok deda i baba nisu održali prvu Svetkovinu sudbine i pozvali sve da zajedno okuse čaroliju. *Šta može da škodi*, govorili su svi. U najgorem slučaju, biće to noć provedena u razmenjivanju snova i pijenju tople čokolade oko vatre

u gradskom parku zajedno sa susedima. Ali u najboljem slučaju, mogli bi svi dobiti priliku da odlučuju o sopstvenoj sudbini.

Posle nekoliko meseci, kad su se svima ispunile želje vezane za budućnost – ili makar tako veli priča – više ni u čijoj glavi nije preostalo sumnje u moć tih čokolada.

Kad je posredi deljenje čokolade s drugima, vrata Penelopinih dede i babe uvek su bila otvorena za svakoga. Ako je ikada nekome u gradu ustrebala pripomoć čarolije, dovoljno je bilo da ih zamoli. Tek kada je Penelopi završila trudna sa osamnaest godina, ona i njena majka odlučile su da recepte iskoriste kao izvor prihoda. A grad je udruženo podržao ideju da im čarolija bude dostupna svakoga dana. Za tih devet proteklih godina *Čokoladna kućica* je postala nezamenljiv deo života Malarkija u Severnoj Karolini.

Kad su se vrata radnje širom otvorila, Penelopi je na lice zalepila osmeh kako se ne bi primećivao njen gnev što čarolija svetkovine nije uspela da spase Elu. Jedino je pretvaranjem da je sve kako treba uspevala da obezbedi Eli da živi kao normalno, zdravo dete. Sa posledicama svojih laži razračunaće se... posle.

Elajza Rouz je ukrotila svoju bakarnu kosu obema šakama kad je kročila unutra sa vetra. „Hej, Penelopi! Je li ti mama tu?“

„Ne, danas ima slobodan dan. Mogu li ja da ti izađem u susret?“, upitala je Penelopi.

„Htela sam da joj kažem da su čokolade postigle uspeh“, promrmljala je Elajza. Pritisnula je šakom usta da priguši kikut. „Da ne kažem, ogroman uspeh. Filip je pojeo samo jednu pre nego što me je pozvao da izađemo udvoje. Možeš

da poveruješ? Tip u kog sam zatreskana još od prve godine srednje škole upravo me je pozvao da izađemo. A sve zahvaljujući tebi i tvojoj mami. Osećam se kao da vam dugujem prvorodeno dete ili tako nekako.“

Niko nije mogao ostati hladan na entuzijazam ove šiparice. Penelopi je uzvratila velikim osmehom. „Srećom po tebe, ne primamo isplatu u deci“, rekla je. Devojka se opet zakikotala. „I srećna sam što je u tvom slučaju čokolada imala dejstvo. Postaraj se da svratiš opet posle izlaska. Znam da će mama želeti sve da čuje.“

Elajza je povukla kosu preko jednog ramena i nekoliko puta je uvrnula osvrćući se ka vratima kao da će čistom rešenošću dognati Sabinu da uđe. „O, definitivno hoću! Kad bih mogla, dovela bih posle sudara i samog Filipa. Ali ne bih da on zna za čokolade, znaš? Hoću da kažem, to što sam primenila čokolade na njemu nije baš nešto ružno niti išta slično, zato što sam stvarno maštala o njemu, pa je to skroz-naskroz zakonito, jelda?“

Uzdahnuvši, Penelopi je klimnula glavom. „Ne brini. Nisu ga čokolade ni naterale da te pozove. Samo su ga dovele u pravo raspoloženje da konačno povuče potez. Dakle, neće te niko optužiti.“

„Tako sam i mislila!“ Izvukla je iz zadnjeg džepa telefon i izvadila iz pregradice ugrađene u kućište ličnu kartu i nekoliko presavijenih dolara. „Dok sam već ovde, mogu li da dobijem najobičniju, normalnu čokoladu?“

„Naravno.“ Penelopi joj je pružila plastičnu šolju i pokazala ka ostavi. „Trebalo ti tegla s belom nalepnicom. Mazni i jednu karamelu. Stvarno se odlično slažu s crnom čokoladom.“

Ta polupregrađena ostava bila je mala osmougaona prostorija između kuhinje i dela za sedenje, sa ugrađenim ormarićima i policama bleštavobele boje od poda to tavanice. Mušterije bi naručile za tezgom u prvoj prostoriji, pa ponele šolje u ostavu da odaberu bazu za toplu čokoladu, kao i dodatak, poput zasebno umotanih karamela veličine zalogaja; mini-maršmeloua; džambo-maršmeloua umočenih u čokoladu; rolatića od oblandi s lešnikom iz pekare *Dizalica* malo dalje u ulici; svežih listića nane nabranih sa biljke u saksiji na drugoj polici. Sa sredine tavanice visio je luster na spratove, obojen u metalik-zlatno da bi istakao tamnu čokoladnu boju ostatka radnje. Uprkos magličastom sivom svetlu što se probijalo spolja kroz stakla izloga, u prodavnici je bili svetlo i prijatno.

Elajza je pripremila sve u šolji i donela je do tezge da tu završi pravljenje tople čokolade. Brizgalica aparata za espresso zapištala je kad ju je Penelopi uronila u mleko. Nagla je metalni bokal, pa zamakala i vadila brizgalicu iz tečnosti sve dok se zvuk nije primirio u tiho brundanje. Počekala je da tečnost klobuča još nekoliko sekundi, ulila je u prah za toplu čokoladu, a onda otpratila Elajzu uz mahanje rukom i obećanje da će preneti Sabini lepu vest.

A kada se ovog puta osmehnula, Penelopi nije imala nikakav skriveni motiv. Bilo je to od jednostavne radosti što zna da su njene čokolade odradile posao.

Među gradovima-bestragijama, Malarki je nosio pobjedu. Ugnežđen u jednoj dolini Apalačkih planina, ovaj gradić je

bio od onih gde se ljudi nađu iz jednog od tri razloga – rodili su se tu, poznaju nekog ko se rodio tu, ili su načisto zalutali.

Penelopi je sebe smatrala jednom od tih srećnika. Ona se u Malarkiju i rodila i odrasla. Neravni putići od opeke koji su iscrtavali srce grada i zvona stare drvene crkve koja su pevala nekoliko minuta pre vremena ili sa nekoliko minuta zakašnjenja, ali nikad na vreme, bili su sastavni deo njenog života isto kao i ti varošani što su jednako brzo nudili i osmeh i mišljenje. S obzirom na populaciju od hiljadu i trista stanovnika – plus-minus desetak – većinu svojih sugrađana znala je po imenu. Ostale je znala iz viđenja.

U Malarkiju se retko kad išta dešavalo a da svi za to ne saznaju za nepunih deset minuta. Trenutna tema većine razgovora bilo je pitanje kako je Taker Gregori slupao motocikl prethodne večeri. Penelopi je već bila čula pet-šest različitih izveštaja o tome koliko su mu teške povrede, pa je računala da je istina negde u sredini.

Da je to bio neko drugi, a ne Gregori, možda bi mu poslala paketić uz želju da se što pre oporavi. Ali što manje dodira s tom porodicom, to bolje. I za nju i za Elu.

Tako je Penelopi ostavila svoju majku da čavrlja s mušterijama, a ona sama dva sata većim delom provela zakopana u kuhinji, dopunjavajući čokoladni inventar. Sabina je svaki čas upadala u zadnji deo radnje da uputi Penelopi trijumfalan osmeh zato što je usrećila još jednu mušteriju.

„Na tebe je red“, rekla je na kraju Sabina. Pokazala je glavom ka prednjem delu kada su ušle naredne dve mušterije.

Naravno da će Penelopi zapasti da usluži dve najveće ogovarače u gradu. Premda su, istini za ljubav, gotovo svi u gradu pričali jedni o drugima. Prosto tako funkcionišu

mali gradovi. Ili je makar tako funkcionisao Malarki. Penelopi nikad nije bila nigde drugde dovoljno dugo da sazna da li se tamo okolnosti – ili ljudi – razlikuju.

„Karma“, promrsila je i izašla da dočeka ove žene.

Rut En Lokrou kočoperno je prišla tezgi, s kragnom štofanog kaputa dignutom preko brade da je zakloni od hladnoće. Njene oči sa zlatnom senkom poletele su ka Penelopi, a usne joj je trznuo osmeh kao zamena za propisan pozdrav. Okrenula se ka svojoj drugarici, nastavljajući razgovor bez propuštenog trena. „Šteta što Noa ne živi bliže. Ubeđena sam da bi Takeru u ovom trenutku dobro došla bratovljeva pomoć.“

Noino ime se sada retko čulo u razgovorima. Toliko je davno otišao da je bilo malo razloga da ga ogovaraju. Te dakle, onda kad bi ga pomenuli, to je bilo teško prenebregnuti. Koliko god da je Penelopi želela da prenebregne.

„Odnela sam jutros tamo pleh jela i Lejn mi reče da su zvali Nou da dođe i pomogne u baru dok Taker ne bude opet pokretan“, kazala je druga žena, Dilajla Džejkobs, dok je razgledala meni ispisan na tablama iza tezge.

Mogućnost da se Noa Gregori vrati u grad devet godina nakon što je zauvek izašao iz njenog života – tako nešto Penelopi nije želela čak ni da razmatra. Dok je kuvala za njih dve lončić čaja, morala je da podseti sebe da nema svrhe uzrujavati se zbog nečeg što se nikad neće desiti.

Bila je zahvalna kad je ušla još jedna mušterija i omela je u tom razmišljanju.

Penelopi je predala čaj i tanjir s probranim čokoladama mušterijama koje su još pričale o Noi, a onda preusmerila pažnju na ženu sa upadljivom tremom, koja se

manifestovala u prstima što su gužvali porub kaputa dok je prilazila tezgi u prednjem delu.

„Mogu li vam nečim izaći u susret?“, kazala je Penelopi.

Žena je opustila ruke kraj sebe. Izgledala je kao da joj očajnički treba čarolija i istovremeno kao da je se plaši. Njeno okruglo lice bilo je bledo – obrazi bez pegica, trunčica bezbojnog balzama za usne, oči tako svetloplave da su izgledale bezmalo neprirodno. Ali u crtama njenog lica zaplamsao je život kad je izgovorila: „O, zdravo. Da, nadam se da možete.“

„Nadam se i ja.“ Budući da je godinama imala posla s bezbrojnim mušterijama kojima je to prvi put, Penelopi je ponudila ovoj ženi osmeh. Malčice ćaskanja radi boljeg upoznavanja značajno opusti ljude i uvede ih u priču o čaroliji i onome što se nadaju da će čarolija moći da učini za njih. „Čini mi se da vas nisam viđala ovde dosad.“

„Dolazila sam prekjuče. Vaša mama mi je pomogla sa malo tople čokolade prosvćenja.“

„Ah, pa lepo.“ Dakle, trema nije otud što dolazi prvi put. Ova žena je sanjala svoju budućnost, ali šta god bilo to što je videla, usplahirilo ju je.

„Je li moguće da čokolade nekako pogreše? Pa da sanjam nešto pogrešno?“

„To nikad ranije nisam videla da se dogodilo“, rekla je Penelopi.

Čokolade koje utiču na osećanja stupale su na delo gotovo istog trena i dejstvo im nije trajalo duže od nekoliko sati. One što daju vizije budućnosti rezultirale su jednim vrlo živim snom, prvom prilikom kad se zaspi. A koji deo

budućnosti će videti, zavisilo je od toga kakav je tip tople čokolade mušterija upotrebila.

Ponekad čarolija naprosto ne može da deluje. Ali da deluje pogrešno? Nikad.

Dešavalo se da mušterija traži je da joj se vrati novac ili da dobije ponovljen tretman. Ali samo je šačici njih istinski pružena još jedna šansa. A i njima je ona davana tek u retkim prilikama kad čarolija baš uopšte nije delovala.

Žena je obema šakama stegla svoju maramu boje ljubičastih bobica, dvaput obmotanu oko vrata. Nije pogledala u Penelopi kad je kazala: „Dakle, vi tvrdite da sam nadrljala.“

„Ne mora da znači. Nemate ništa protiv da mi ispričate šta ste videli?“

„Ako mislite da možete pomoći, naravno da nemam.“ Spustila je šake na tezgu i preplela prste kao da se moli. Kao da Penelopi može da je spase neke sudbine koju ne želi.

Penelopi je htela da joj kaže da ne gaji prevelike nade. Da verovatno niko ne može da preduzme ništa što bi joj promenilo sudbinu. Ali i predobro je znala koliko bol u srcu zna da zaslepi čoveka za logiku. Koliko ume da mu otme dah i ostavi ga šupljeg iznutra. Pa makar i samo privremeno.

„U redu. Ali bih volela da znam kako se zovete pre nego što budem čula šta bi to trebalo da vam se desi.“

„Ja sam Zan. Ili Suzana, ako vam je draže.“ Osmehnula se, i na sekund je strah uzmakao. „Zan Maslani.“

„O, pa dabome. Vi ste kupili onaj kafe tamo u Voćnjačkoj.“

„Aha. To sam ja.“

„Izvinite. Trebalo je da se setim. Izgleda da mi je danas glava negde drugde. I dakle, šta ste to videli u snu?“, upitala je Penelopi.

Zan je zarila nokte u drvenu tezgu dok ju je preplavljivalo sećanje na ono što je sanjala. Duboko udahnuvši, rekla je: „Videla sam svog bivšeg momka. Bio je u kafeu, pio kafu i osmehivao mi se. Ali on ne bi trebalo da zna gde sam. Niko to ne zna, upravo iz tog razloga. Svega sam se odrekla da bih se sklonila od njega, ali svejedno će me naći.“

Penelopi se zgrčila utroba pri pomisli na to šta su možda još njene čokolade pokazale Zan. „Je li vas povredio?“

„U snu nije.“ Uzdrhtala je i čvršće pritegla kaput oko struka.

Ali jeste pre nego što je pobjegla od njega. Strah da će se to opet desiti ogledao se na čitavom Zaninom licu.

„Šta ste se nadali da će vam čokolade pokazati? Ne šta ste konkretno želeli da sanjate, nego šta ste hteli da saznate?“

Topla čokolada najbolje dejstvuje kad onaj ko je ispija misli tačno na to što želi da zna. Kod čokolade prosvetljenja, može to da bude bilo šta što će se desiti u bilo kom trenutku budućnosti. Vezano za ljude, mesta, osećanja. Ali kad je posredi topla čokolada korason, uvek je to pitanje ko je prava ljubav.

„Htela sam da znam hoću li ovde biti sigurna“, kazala je Zan.

„Kako ste se osećali u snu? Jeste li ga se bojali?“, upitala je Penelopi, tiho, umirujućim glasom. Proverila je da li su ostale mušterije i dalje unete u svoj čaj i ogovaranja, da se ne bi i ova priča širila po gradu.

Zan je odmahнула glavom. „Ne. Osećala sam olakšanje. I to me upravo i plaši. Šta ako ga neki glupi deo mene još voli i tera me da mu oprostim? Ne bih volela da se pakujem i da moram da krenem sve iznova na nekom drugom mestu, ali ne mogu da ostanem ovde ako će me on naći. Ako će mi se osmehivati kao da se nikad ništa nije dogodilo.“

Ali Zan će ostati u Malarkiju. I taj njen bivši pronaći će je tu. Sve i ako bude odlučila da ode iz grada, on će se pojaviti baš tako kao u njenom snu pre no što bude kročila izvan gradskih međa. Zato što to stoji u njenoj budućnosti.

Kad bi topla čokolada kismet delovala onako kako su uvek verovali da deluje, možda bi Penelopi rekla Zan da izdrži do Svetkovine sudbine. Tad bi uspela da promeni to što je videla. Ali svetkovina joj se sad činila kao obmana, te nije mogla pružiti Zan lažnu nadu da nešto može biti drugačije.

Penelopi je pružila ruku i potapkala Zan po mišici. „Volela bih da imam sposobnost da izbrišem to što ste videli kako ne biste morali da se sećate, ili da vam kažem kako će sve na kraju biti dobro. Ali to ne funkcioniše tako. Budućnost je ono što jeste, a sad kad je znate, moraćete da iznađete načina da živite s njom. Mana naših čokolada krije se u tome što nema izbora u tome kako će nešto biti na kraju.“

„O, Penelopi, znaš da to nije tačno“, oglasila se Sabina mašući prezrivo rukom kroz vazduh dok im se pridruživala kraj tezge. „Ljudi uvek imaju izbora. A ti, mila“, dodala je obraćajući se Zen, „ne slušaj taj njen pesimizam. Što ne probaš jednu od ovih pralina s lešnikom, pa da se kladimo da ćeš sve malo bistrije videti za koji sat.“

„Mama, njoj ne treba dodatna čarolija“, rekla je Penelopi.

Zan je preusmerila pažnju na Sabinu. „Imate li nešto što će ga sprečiti da dođe ovamo? Ili nešto što će mi odbraniti srce od njega?“

„Ne, samo ćeš morati da veruješ da si dovoljno jaka da izadeš nakraj s njim. Ali uzmi ovo. Stvarno mislim da će ti pomoći na kraće staze.“ Sabina je izvadila iz vitrine za izlaganje dve praline jasnovidosti i spakovala ih u kutiju.

„Šta će mi one uraditi?“, upitala je Zan.

„Pomoći će ti da se usredsrediš na rešenje svog problema.“

Nije bilo svrhe da se Penelopi svađa s majkom. Sabina vera u čaroliju bila je zarazna. A većina ljudi više ne spremna da veruje rame uz rame s njom. Penelopi se na silu osmehnula. „Srećno vam bilo.“

Kada je Zan otišla stežući tašnu uz grudi, Sabina se okrenula ka Penelopi i kazala: „Znam da si oduvek bila pomalo cinična kad je reč o čokoladi korason, ali otkad si protiv svih njih?“

„Nisam, mama. Ali ne vidim kako ćeš pomoći ovoj ženi dajući joj još čarolije.“

„E pa, kao prvo, izbistriće joj misli da sagleda situaciju takvu kakva jeste. A kao drugo, mogla bi joj pomoći da se seti nečega iz tog sna što nije ranije zapazila. Nečega zbog čega će joj sve izgledati manje beznačajno.“ Sabina je pogladila dlanom Penelopi po kratkoj ćubi kose. Uzdahnula je do kostiju. „Kad bi i sama upotrebila poneku čokoladu, prisetila bi se kakav lep osećaj pruža čarolija. I

moguće je da bi zaboravila da se toliko plašiš onoga što budućnost možda nosi.“

Penelopi se otrgla od majke, a obrazi su joj buknuili od plamena gneva. „Ne treba mi čarolija da mi kaže šta me čeka u životu. Elini doktori su mi naslikali prilično jasno kako će proticati narednih šest meseci. I izvan toga ne želim čak ni da razmišljam o budućnosti.“

Penelopi nije mogla da kaže da je već sanjala svoju pravu ljubav. Neko vreme je mislila da je to Noa. Ali on nije želeo da ima ništa s budućnošću koju mu je ona nudila, i tek kad je saznala da je trudna, shvatila je da možda on uopšte nije ni bio taj kog je čekala. Možda je Noa u njen život ušao samo da joj podari Elu.

4

Nekoliko jutara potom, u kuhinju *Čokoladne kućice* počela su da uplovljavaju šaputanja o pravoj ljubavi, o onom što je suđeno, o „živeli su srećno zauvek“. Kako ih je od Svetkovine sudbine delilo tek nešto više od mesec dana, ljudi su sad svakodnevno dolazili da utvrde šta im budućnost sprema – i da li bi na svetkovini trebalo da požele nešto drugačije. Penelopi je prevrtala očima kad vidi red nesrećno zaljubljenih mušterija ispred vrata. Jasno, njene čokolade pomažu ljudima da pronađu pravu ljubav, ali da li žene zaista moraju da vežu svu svoju sreću za to da li će pronaći srodnu dušu? Naročito kad nema nikakvog jemca da će uopšte i želeti tu sudbinu koju će im slatkiji pokazati.

Polako je othuknula i namrštila se na crnu čokoladu što se čvarila u duplom sudu. Lepila se u debelim grumenovima za dno staklene činije, kao da je nervira Penelopin cinizam. Penelopi je obrnula dugme na šporetu i plamen je zgasnuo.

„Dakle, takav će dan biti, a?“ Dohvativši krpu sa kukice na zidu, obmotala ju je oko oboda činije da bi zaštitila

prste od vreline. Para joj je liznula kožu kad je izručila grudve u kantu za otpatke. Neki poznat glas čuo se sve jače ispred radnje, upućujući mušterijama želje za sreću u ljubavnom životu.

Baš sreća ima veze s tim.

Koji trenutak nakon toga, Mejga Gelani je pomolila glavu iza dovratka. Oštre jagodice su joj se još više isturile kad je zablesnula Penelopi ogromnim osmehom. „Još ga nisi videla?“

Penelopi se skamenila. Mora biti da su glasine istinite. Nadala se svim silama da se Noa neće vratiti, ali očigledno nije to poželjela dovoljno jako.

„Koga nisam videla?“, upitala je.

„Znam da znaš, zato mi ne glumi da si glupa. To što se nikad nisi ložila na Nou kao mi ostale ne umanjuje činjenicu da razbija kako izgleda. I da, govorim u sadašnjem vremenu, jer dođavola, taj momak je s godinama postao samo još seksepilniji.“

„Ma kako da ne“, promrmljala je. Prsti su joj i dalje stezali ivicu činije, a vrelina je probijala kroz krpu i pekla joj kožu. Spustila ju je u stranu i otrla prste o kecelju. „I ne možeš me kriviti što sam jedina bila dovoljno pametna da ne padnem na njegov mangupski šarm.“

Tu laž je izgovorila tako glatko da je takoreći poverovala u nju i sama.

Šta god da je Penelopi imala s Noom, to je bilo svršeno bezmalo čim je započelo. Pre nego što je izleteo iz filma, nije imala ni vremena da kaže Mejgi da se zaljubila u njega.

Mejga se oslonila bokom na drvenu ivicu i prekrstila stopala tako da joj se vrh jedne crne cipele s visokom